

PRIMUL PAVILION DIN GRĂDINA PUBLICĂ, ALEXANDRIA 1900

*Dr. Steluța CHEFANI-PĂTRAȘCU**

Studiu încearcă să aducă lumină în cazul primei construcții din grădina publică a orașului Alexandria purtând semnătura arhitectului Cristofi Cerchez. Dedicată vieții culturale a orașului, extraordinar de frumoasă și cu o viziune aparte, pavilionul Cerchez nu a fost de nimeni datat fiind distrus într-un timp relativ scurt memoria lui păstrându-se în cărțile poștale multă vreme. Pe baza unor analogii și a puținelor date de arhivă am putut identifica anii construcției și extinderile realizate de același arhitect.

Punctul de pornire al demersului istoric l-a constituit o fotografie de epocă aflată în colecția Muzeului Județean Teleorman înregistrată cu titlul de *"Primul pavilion din grădina publică, Alexandria 1900"*¹ (**Figura 1**). În descrierea realizată pentru fișarea obiectului se găsesc următoarele observații: *fotografia are lungimea de 40 cm și lățimea de 29 cm. Aceasta a imortalizat pavilionul construit după schițele arhitectului Cristofi Cerchez și membrii Societății de binefacere **Frații Nicolae**. Construcție de zid și cu o arhitectură deosebită, pe care istoria l-a păstrat doar în amintire. Considerat primul pavilion, el a fost folosit ca local de cultură și de agrement, aici având loc numeroase reprezentări teatrale, conferințe literare, șezători, petreceri cu taraf și muzică militară. Din fotografie se vede și faptul că întâlnirile importante din societatea orașului Alexandria aveau loc aici.*

* Muzeul Județean Teleorman, str. 1848, Alexandria, județul Teleorman;
ela.patrascu@yahoo.com

¹ Muzeul Județean Teleorman, *Colecția Documente*, nr. inv. 4001.



Figura 1. „Primul pavilion din grădina publică, Alexandria 1900”
(fotografie din colecția Muzeului Județean Teleorman)

În fotografie vedem autoritățile orașului, așezate central, (de altfel, singurii bărbați din fotografie-n.n.) înconjurate de femei și copii, în număr foarte mare, iar pe ultimul rând un personaj masculin ține în mâini steagul societății.

Fotografia a fost făcută pentru a immortaliza adunarea membrilor societății și mai puțin construcția. Începutul veacului XX cu diferențele enorme dintre bogați și săraci a dus la apariția unui număr enorm de societăți de binefacere, specializate în funcție de ajutorul oferit bătrânilor, bolnavilor, văduvelor, orfanilor etc.

Principiul, care a stat la baza acestora, îl reprezenta vechea trăsătură de generozitate, care făcea pe vechii boieri români, să țină pe socoteala lor un număr oarecare de familii nevoiașе. Cei bogați ajung să patroneze societăți de binefacere sau să împartă bani, alimente, haine la mai multe societăți deodată.

Am ales această fotografie pentru că ea consemnează anul 1900 data realizării ei, greșit menționată după cum reiese din rândurile articolului de față.

Pentru început este necesară o prezentare a arhitectului Cristofi Cerchez (1872-1955), el fiind de cele mai multe ori confundat cu

arhitectul Grigore Cerchez² cu care nu era nici măcar rudă. A fost, după cum se autointitula în anul 1915, "*un vechiu Arhitect din București*"³, provenind din familia armenească Cerchez stabilită în Botoșani din secolul al XVIII-lea. S-a născut în comuna Băneasa-Herăstrău și a copilărit în județul Olt, la Dorobanțu și în Bolintin-Deal și Beciu, județul Teleorman iar vacanțele de vară le petrece la Câmpulung Muscel, județul Argeș. Absolvă cursurile primare ale școlii de băieți și gimnaziul "Alexandru Ghica" din Alexandria iar liceul în București la "Mihai Viteazul". Urmează Școala de Poduri și Șosele din București (1891-1894) și studiază arhitectura la Academia de Arte Frumoase din Milano (1895-1898)⁴.

După absolvirea studiilor în străinătate se întorce în țară și colindă sate, orașe, mănăstiri în vederea găsirii surselor de inspirație. Cele care i-au atras atenția arhitectului, vor fi casele de târgoveți din sec. XVIII-XIX de la Ploiești, Curtea de Argeș, Târgoviște având cerdacuri cu geamlâc, sacnasiu și panouri din stuc cu decorație de influență orientală; arta brâncovenească văzută în Palatele de la Doicești, Potlogi, Mogoșoaia și Mănăstirea Hurezi; bisericile Sf Trei Ierarhi din Iași și Curtea de Argeș cât și case de negustori din București (casa Melik) etc.

Stilul propriu a lui C. Cerchez va fi astfel casa orășănească de mici proporții căruia nu-i va lipsi niciodată pridvorul și balconul cu stâlpi de lemn sau din piatră cât și decorurile exterioare și interioare formate din panouri cu motive vegetale: vrejuri, flori, struguri, vase cu flori, păsări, animale⁵.

De aceea în *Istoria arhitecturii în România* Gheorghe Curinschi Vorona menționa: "arhitectul Cristofy Cerchez (1872-1955), în cea mai mare parte a lucrărilor sale, construcții modeste ca amploare, a interpretat o variantă decorativă a arhitecturii civile din a doua jumătate a secolului al XVIII-lea. Excepție face casa-muzeu dr. Minovici, care are alte surse de inspirație. Scara redusă a clădirilor pe care le-a proiectat, apropiată de cea a vechilor locuințe boierești de la sate sau de la târgoveți, le-a scutit

² Grigore Cerchez(1851-1927), arhitect cunoscut prin lucrările: clădirea Școlii de Arhitectură, azi Institutul de Arhitectură "Ion Mincu", casa Disescu, etc. În creațiile sale a apelat îndeosebi la tradiția arhitecturii brâncovenești, ale cărei motive le-a reeditat cu o anumită fidelitate. Pentru mai multe detalii vezi lucrarea lui Gh. Curinschi Vorona, *Istoria arhitecturii în România*, Ed. Tehnică, București, pag. 294.

³Oana Marinache, *Cristofi Cerchez, un vechiu Arhitect din București*, București, Ed. ACS, 2012, pag. 110.

⁴ *Ibidem*, pag. 13-16.

⁵ *Ibidem*, pag. 25-29.

de efectele monumentalizării forțate, la care au recurs alți arhitecți în procesul de elaborare a unor clădiri de amploare. Deosebita sensibilitate a arhitectului în stabilirea proporțiilor și elaborarea detaliilor, caracterul optimist al imaginilor, dau lucrărilor sale o valoare plastică evidentă”⁶. După același autor stilul abordat de arhitect se încadra în curentul de la 1900 al arhitecturii școlii neoromânești care viza: “o ruptură cu canoanele academiste și istoricismul arheologic, cele din urmă constau în investigarea unor izvoare folclorice în scopul elaborării unui stil național”⁷.

Din datele biografice reiese faptul că a copilărit și studiat în mai multe orașe: Alexandria, Câmpulung Muscel, București ceea ce face ca în primii ani ai activității sale ca arhitect să-l întâlnim în aceste orașe. Prima construcție, având ca an bine menționat – 1900, a fost vila Eugeniu Stătescu din Câmpulung Muscel⁸, după care în 1902-1904 semnează desenul de restaurare al bisericii Sf Apostoli Petru și Pavel din Alexandria⁹. Din datele biografice vedem că între anii 1900-1901 este ales arhitect comunal în Constanța unde s-a ocupat cu amenajarea scenei teatrului de vară din bulevardul Elisabeta și de barăcile provizorii din piața Carol, repară instalația electrică a orașului și Cazinoului, lucrări de reparație la Cazinou¹⁰.

În anul 1904-1905 construiește vila dr. Nicolae Minovici de la Șosea din București. A fost prima construcție realizată în capitală și cea mai cunoscută dintre toate creațiile sale, datorită obiceiului în epocă de plimbare a bucureștenilor înstrășiți la Șosea în trăsură, apoi în mașini.

Am urmărit în detaliu acești primi ani de activitate edilitară a arhitectului C. Cerchez pentru a descoperi care a fost anul construcției pavilionului din Alexandria, construcție considerată o adevărată bijuterie arhitectonică, menționată de toate monografiile orașului, dar căruia nimeni nu i-a specificat anul.

Orașul Alexandria înființat în anul 1834 și ridicat după planul austriacului Moritz von Ott prevedea în centru instituțiile: primăria, judecătoria, școlile și cele două piețe publice. Nevoia de socializare și de

⁶ Gh. Curinschi Vorona, *Op. Cit.*, pag.295.

⁷ *Ibidem*

⁸ Oana Marinache, *Op. Cit.*, În urma valorificării surselor de familie nota că: ”este posibil ca în acești primi ani de activitate arhitectul Cerchez să mai fi realizat și alte vile în fostul județ Muscel ”, ca mai târziu în anul 1929 să realizeze în același oraș Halele comerciale, vezi pag. 26 și pag.186-188.

⁹ *Plan aflat în colecția bisericii având și semnătura arhitectului.*

¹⁰ Oana Mandache,, *Op. Cit.*, pag.17.

distracție face ca mai târziu să apară ”prima grădină publică din Alexandria pe strada C. Negri colț cu strada C. Brâncoveanu întreținută de frații Andreescu Cofetaru având o alee circulară, iar în mijloc mese și scaune” pentru ca mai târziu ”în anul 1875 primarul Pandele Zaharescu hotărăște ca piața Sf. Alexandru să se închidă și să se transforme în grădină publică, în acest sens l-a angajat pe Alexandru Grădinaru să o amenajeze. Aici lângă biserică va fi grădina publică a orașului. Pentru a atrage orașenii și a da un sens social și de divertisment grădinii publice se va construi între anii 1878-1879 un pavilion de către antreprenorul Vasile Negulescu la inițiativa primarului Demetrie Bădescu-Roșiori construcție din scânduri cu o formă hexagonală¹¹.

Monografia scrisă de Ilie I. Catalina în anul 1935 arăta: ”una din lucrările publice ale orașului e grădina sau mai bine zis grădinița publică, așezată în centru, lângă strada Fondatori și încadrată de catedrală, primărie și hală. Deși e mică, abia cât un teren de foot-ball, totuși e aranjată cu mult gust și îngrijită cu multă atenție, ceea ce face ca să fie punctul cel mai de atracție atât al localnicilor, cât și al musafirilor”¹².

O a doua monografie ”*Alexandria, 100 de ani*” consemnează apariția celui de-al doilea pavilion ”primarul Ștefan Mândreanu (1901-1904) mărește grădina publică și plătește ridicarea unui nou pavilion de o rară frumusețe arhitectului C. Cerchez. Construcția era de zid și orientată spre comuna Poroschia”¹³.

Au existat de-a lungul timpului numeroși musafiri în trecere prin oraș, care nu au făcut decât descrieri generale. Este cazul istoricului N. Iorga venit în data de 7 mai 1906 la Alexandria. Acesta va descrie orașul și împrejurimile într-o broșură intitulată *Conferința ținută la șezătoarea literară-națională în Alexandria*, ”lângă biserica cea mare, primăria ține o curată și cochetă grădină, care cuprinde și pavilionul pentru adunări, serbări și petreceri. În zilele mari, cântă aici tarafurile lăutarilor ce-și mai aduc aminte de cele mai frumoase din cântecele bătrânești; și muzica militară vine să înviorizeze lumea. De la amiezi înainte până târziu noaptea se plimbă femeile frumoase ale „poporului”, cu cămășile cusute în flori și fluturi cu pieptărașe împodobite și rochiile umflate, scurte, de culori luminoase, pe care numai rareori le înlocuiește catrința; în jurul lor se învârt flăcăii cu șalvari largi și pălărieuță rotundă, în port de orașeni. Merg

¹¹ *Alexandria 100 de ani*, f.a., pag.66.

¹² Ilie I. Catalina, *Orașul Alexandria. Monografie. 1834-1934*, București, Tipografia ”Graiul Românesc”, 1934, pag. 53.

¹³ *Alexandria 100 de ani*, f.a., pag.66.

toți siguri și veseli ca acasă la dâșii, într-un târg care e într-adevăr al lor”¹⁴.

Se înțelege de ce fotografia ”de la 1900” specifica faptul că era primul pavilion din grădina publică, fiind construcție de zid și impunătoare, anul ridicării lui însă nu poate fi încadrat decât în timpul mandatului de primar al lui Ștefan Mândreanu între anii 1901-1904.

Lucrarea istoricului de artă, Oana Mandache, o bună sursă pentru construcțiile ridicate de arhitect are lacune, ”lipsesc poate multe lucrări proiectate și realizate de Cristofi Cerchez”¹⁵ datorate faptului că acesta nu a lăsat nici o listă cu lucrările sale cât și faptului că a fost puțin cunoscut nefiind profesor la Institutul de Arhitectură.

Pentru perioada interesată de noi privind construcția pavilionului găsim în aceeași lucrare specificat ”după etapa 1900-1901 petrecută în Constanța în serviciul primăriei, îl aflăm pe Cerchez în martie 1902 în București când semnează desenul de restaurare al Bisericii Sf. Apostoli Petru și Pavel din Alexandria. Nu se poate afirma cu certitudine dacă arhitectul s-a aflat în Alexandria pe parcursul următorilor doi ani, urmărind desfășurarea șantierului, după cum se știe cu certitudine că a procedat în alte cazuri, putem însă să presupunem acest lucru, ținând seama că următorul proiect, cel al vilei Minovici din Băneasa care debutează în 1904, se leagă firesc cronologic de această perioadă. De altfel nu avem cunoștință de alte proiecte în perioada 1902-1904, ceea ce ar putea fi explicat prin lipsa sa din București pentru a supraveghea șantierul din Alexandria”¹⁶.

Din documentele orașului, aflate la arhive, nu găsim între anii 1901-1904 nici o referire la construcția pavilionului. Mai târziu în primăvara anului 1908 documentele de arhivă consemnează un schimb de scrisori între arhitectul Cristofi Cerchez și primar privind mărirea pavilionului cu o anexă opusă fațadei. Din corespondență reiese faptul că pavilionul fusese construit de arhitect mai demult dar și raporturile prietenești dintre primar și arhitect, vechi prieteni din copilărie. Tot din scrisori vedem că inițial s-au purtat discuții privind doar planurile anexei pavilionului, după care în lipsa unui inginer constructor i se cere acestuia să-l și construiască, ca la finalul corespondenței să vedem consemnat și angajamentul arhitectului privind construirea capelei din cimitir. Pe baza

¹⁴ N. Iorga - *Conferința ținută la șezătoarea literară-națională în Alexandria, duminică, 7 mai 1906*, Tipografia ”Alexandriei” Anghel N. Vasilescu, Alexandria, 1906.

¹⁵ Oana Mandache, Op. Cit., pag.8.

¹⁶ *Ibidem*, pag41.

acestui procedeu putem gândi că arhitectul Cercez stând permanent în Alexandria a condus lucrările restaurării bisericii dar și construirea pavilionului din grădina publică între anii 1902-1904.

Pentru frumusețea lor dar și ca model de angajare a arhitectului la diverse construcții din orașul Alexandria, redăm aceste scrisori din arhivele locale:

*Domnule Primar*¹⁷,

Fiind informat că voiți a construi o aripă la pavilionul grădini publice cu fațada spre Bulevardul General Manu. Subsemnatul architect care am alcătuit déjà planurile zisului pavilion, mă ofer a întocmi planul și devizul necesar pentru lucrarea ce voiți a executa în schimbul unui onorariu de lei nouă sute.

Cu deosebită stimă, C. Cercez, architect laureate din Italia

București Bulevardul Maria 55, 1 aprilie 1908

Răspunsul primăriei din 6 aprilie 1908¹⁸:

Domnului Cristea Cercez,

arhitect, Bulevardul Maria 55, București

În urma primirii ofertei dumneavoastră pentru alcătuirea planului și devizului construcțiunei unei aripi la pavilionul grădinii publice cu fațada spre Bulevardul General Manu.

Am onoarea a vă comunica că am acceptat să faceți această lucrare pe prețul de opt sute de lei, care va fi plătit după aprobarea de către Consiliul Tehnic Superior.

Urmează răspunsul arhitectului la propunerea primarului¹⁹:

Domnule primar,

Prin prezenta am onoarea a vă confirma primirea adresei din 6 aprilie a.c. făcându-vă cunoscut în acelaș timp, că accept condițiile impuse pentru construirea unei aripi la pavilionul grădini publice.

Cu această ocazie vă comunic că am și pus în lucru planul și devizul acestei construcții, pe care le voi înainta d-voastră imediat ce vor fi făcute.

Cu distinsă stimă,

¹⁷ Biroul Județean Teleorman al Arhivelor Naționale(BJTAN), fond *Primăria orașului Alexandria*, dosar 2/1908, f.6. Scrisoarea arhitectului are următoarea rezoluție a primarului, care și semnează: “se acceptă prețul de opt sute de lei, care se va plăti după ce vor fi aprobate de Consiliul Tehnic Superior. Devizul să nu întrecă suma de 35 000”.

¹⁸ *Ibidem*, f.7.

¹⁹ *Ibidem*, f.9

C. Cercez, arhitect

Cu toată buna și rapida înțelegere între cei doi corespondenți, arhitectul C. Cercez și primarul Ioan G. Eliad (1907-1910), din scrisori vedem că primul nu și-a respectat termenele încercând să-și justifice întârzierea privind trimiterea planului construcției anexei pavilionului printr-o răceală și problemele legate de divorț. Arhitectul trimite o scrisoare pentru a se justifica:

Iubite Iancule²⁰,

Nu faptul că suntem prieteni de copii m-a făcut să neglijez și să nu trimit lucrările; eu cred că cu atât mai mult trebuie să caut să nu profit de acest lucru. Mai mult că țin din tot sufletul să fiu bine cu voi cu toți și să fac ceva care să nu aibă să ți se reproșeze absolut nimic, din contra să ți se aducă laude. Toate silințele mi le dau ca să fii mulțumit (sublinierea aparține arhitectului, vrând să accentueze ideea). Însă să nu crezi că nu am avut de răpus dificultăți destul de serioase.

Legătura clădirei nouă de cea veche din punct de vedere artistic și construcția nu a fost ușor de rezolvat pentru cei de la consiliul.

Afară de aceasta o răceală și o neplăcere de familie care am avut-o mi-a reamintit boala de nervi care am avut-o în timpul divorțului și m-a trântit câteva zile la pat.

Lucrările sunt cu toate astea gata. Nu rămâne decât vreo 2-3 zile pentru încheiere și deviz și le voi aduce chiar eu la Alexandria. Te rog dar din tot sufletul să-mi acorzi această favoare cu speranța că vei fi în urmă mulțumit.

Am ferma convingere că vei ține cont de cererea ce ți-o fac îmi vei îngădui acest concediu.

Mulțumindu-ți din tot sufletul te salut cu toată dragostea frățească.

Semnează

Cristi (Cercez)

28 aprilie 1908, București

Cererea arhitectului nu este luată în considerare și o nouă scrisoare cu data de 29 aprilie 1908, a doua zi, este primită de arhitect din partea primăriei orașului Alexandria:

Domnului Cr. Cercez, arhitect, Bulevardul Maria nr.55, București

Termenul pentru alcătuirea planului și devizului construirii unei aripi la pavilionul grădinii publice, ce dvs v-ați angajat a-l întocmi, expirând

²⁰ Ibidem, f.10-11.

*încă de la 21 aprilie curent, și dvs. nedepunând nici până în prezent, vă rog a lua măsură ca să ni-l înaintați, cât mai curând posibil. Așteptând răspunsul dvs. cu înapoierea poștei*²¹.

Răspunsul dat de arhitect arată, pentru a doua oară, motivele întârzierii personale corelate cu cele profesionale:

Domnule primar,

Confirm primirea adresei Dv. din 29 aprilie. Cauzele care m-au făcut să nu răspund la timp planurile sunt două. Primul, din cauza unei răceli contractate am fost nevoit să stau câteva zile în pat prin urmare în imposibilitatea de a putea lucra; al doilea luând informații de la Consiliul tehnic Superior mi s-a spus că cel puțin fațada principală să fie făcută pe scară dublă 0,02 p.m. ceea ce impune un timp dublu ca lucru deoarece toate piesele care constituie fațada sunt detaliate (sublinierea arhitectului). În momentul când am contractat cu Onorata Primărie consideram că scara de desen 0,01 p. m. și de aceea am acceptat scurtul timp de 15 zile. Cu toate acestea piesele sunt gata așa încât luni 5 mai voi fi la Alexandria și voi avea onoarea să vi le predau.

Cu deosebită stimă,

*C. Cercez, București, 30 aprilie 1908*²²

Dacă luna aprilie a constat într-un schimb intens de scrisori având termene scurte de pe antetul scrisorii, de mai sus găsim menționat faptul că: „se va răspunde că ne surprinde nevenirea domniei sale nici azi 5 mai și că-i acordăm un ultim termen până sâmbătă 10 mai dimineața”.

Într-un final arhitectul realizează planurile, pentru că în vara anului 1908 găsim o nouă corespondență între autoritățile din Alexandria și acesta. De data aceasta i se cerea ca pe lângă planurile realizate să construiască anexa.

Primăria adresează o scrisoare în data de 29 iulie 1908 arhitectului C. Cercez din București prin care i se cere concursul acestuia, „în urma licitațiunii ce s-a ținut la această primărie pentru darea în antrepriză a construirii unei aripi la pavilionul din grădina publică al cărei proiect este opera dvs și neprezentându-se nici un concurent, comuna a decis a executa lucrarea în regie.

Vă rog dar a ne răspunde dacă sunteți dispus a vă angaja cu direcțiunea acestei lucrări și în ce condiții, rugându-vă să aveți în vedere că comuna nu prea dispune de fonduri după cum știți si dvs”²³.

²¹ Ibidem, f.12

²² Ibidem, f.13.

²³ Ibidem, f.46.

În data de 10 august arhitectul răspunde cererii primăriei „ca răspuns la adresa dvs din 29 iulie a.c., am onoarea a vă face cunoscut că mă pot angaja cu conducerea construcțiunii unei aripi la pavilionul din grădina publică și cu construcțiunea capelei din cimitir.

Considerând cheltuielile care mă privesc cu transporturile săptămânale cât și salariul minim ce se poate da unei persoane tehnice care ar trebui să șeadă permanent pe timpul lucrării având totodată în vedere că comuna după cum dvs spuneți nu dispune de fonduri, cred că 5% din valoarea lucrării drept onorariu nu este o cifră exagerată. În cazul când dvs aprobați, vă rog să binevoiți a-mi face cunoscut spre a lua măsurile necesare”²⁴.

Dacă până acum studiu a urmărit cu asiduitate anul construirii pavilionului din grădina publică este cazul să vedem în rândurile de mai jos istoria lui, interesantă prin efemeritatea existenței lui fizice dar păstrat cu drag multă vreme de alexăndreni în memorie.

În monografia orașului găsim: ”în anul 1912, grădina publică s-a replantat, s-a construit un nou pavilion care să oprească privirea spre hala de alimente, primar fiind Gh. Ionescu. Vechiul pavilion al lui C. Cerchez a fost dărâmat deși constituia o bijuterie de artă”²⁵. Pe considerent că pavilionul era orientat spre piață și se vedeau animalele sacrificate, fiind o priveliște urâtă, nu s-a găsit o altă soluție decât demolarea lui.

Alexăndrenii au găsit o cale de a salva memoria acestui monument deosebit din urbea lor prin publicarea fotografiei lui în cărțile poștale. În data de 5 iulie 1905 erau emise cărți poștale cu titlul **Souvenir din Alexandria**, unde era scris **Pavilionul din Alexandria (Figura 2)**, după care găsim în data de 11 iulie 1913 cartea poștală editată de Librăria Alexandri, Vasile și Nicolescu cu titlul **Pavilionul din Grădina Publică (Figura 3)**.

²⁴ Ibidem, f.48.

²⁵ Alexandria 100 de ani., pag.67.



Figura 2. Pavilionul din grădina publică (carte poștală)



Figura 3. Pavilionul din grădina publică (carte poștală)

Interesantă este a treia carte poștală datând după data consemnată de expeditoare 2 aprilie 1926, pe care este scris **Bufetul din Grădina Publică**. Redăm conținutul ei unde expeditoarea face cunoscut faptul că pavilionul ui Cerchez nu mai exista (Figura 4).

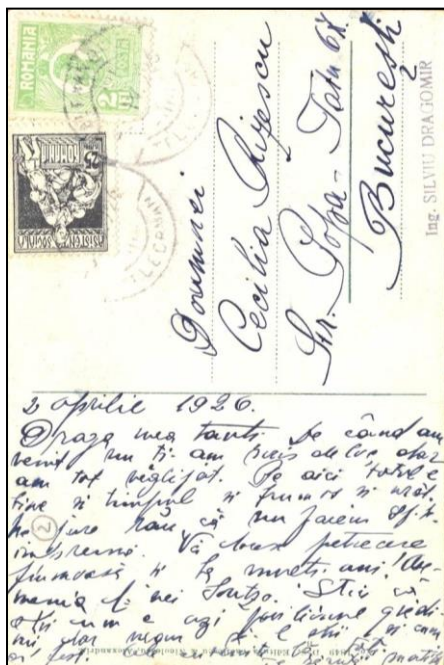


Figura 4. Pavilionul din grădina publică (carte poștală față-verso)

Draga mea tanti, de când am venit nu ți-am mai scris deloc, dar tot am neglijat. Pe aici totul e bine și timpul frumos și urât. Ne pare rău că nu pot veni la onomastică. Vă doresc petrecere frumoasă și La mulți ani. Asemenea d-nei Loutza. **Știi că știi cum e azi pavilionul grădinii dar sigur să-l știi și cum a fost.** Cele cuvenite la toți.

Te sărută,
Matilda

THE FIRST PAVILION IN THE PUBLIC GARDEN, ALEXANDRIA 1900

Keywords: public gardens, urbanism, pavilion

This article presens of the first pavilion in the public garden, Alexandria 1900, try to brings light to the casa of construction with the signature of the architect Cristof Cerchez. Cerchez known at the time for the construction of the Minovici Vila was the chief arhitect of the city of Constanța and his signature is found on many buildings in Bucharest, Campulung Muscel, Alexandria. The Cerchez pavilion, extraordinary beautiful construction and with a special history, it was never dated. Based on analogies and archival data we were able to identify the construction years and the extension made by the same architect. Interesting is the fact that the alexandrian authorities based on an idea they demolished it but the alexandrians nostalgic after the beautiful construction keeps his memory for a long timethrough the picture on the postcards.